

- 7

Оливера Вуксановић

ПЕТ ПЕСАМА

ИСИДОРИ СЕКУЛИЋ

У стрпљивости само
Бршљану бејаш гробљанском налик
Да испела бих се, јасно ми беше,
Сувише стабљика сам ломна
Са граном што сеном
Једина утопли ме својом
И писмена у кори разлистала се
Као што складност оно
Истинскијом, а нечитљивијом бива
Одвајкада као странице
Усне ми беле и нерасечене,
А пољубац сваки
Мастилав угрушак тек
Одавно и боловима ми
Трећи проникли зуби
Прекасно једини
Ватрених стеница наук
До мене некако дође
Откад знано ми беше
Од нас
Које је ишло унатрашке

ДЕСАНКИ МАКСИМОВИЋ

Ваља имати и пред ким
Приклонити главу
Друго је оно било
Светлог нам умолити цара
Нишчима сад треба
Молбено прићи

Кад не једном је било
Да скут целивасмо наскорој жртви,
Кад свемоћној нисмо,
Ни због кћери Прекрасних,
Још мање због благослова царског,
Прилазили руци,
Скудомоћни тек страху нашем
Како ишта сад да сверују

Залудни, поваздан
Кажипрст лизасмо:
Изузев онога нама
Што је записано,
Наглас и течно
Све смо прочитали

Вредело не би ни титле
Над писменима
Сад све и да раскујемо
Ни колико за клетву
Сад нам речи није прекостало

Од понизности недостојне,
Господе, саклони,
Молитвених, а не речи просбених
Дажд нам днес,
Ниње и присног да буде

АНИ АХМАТОВОЈ

И мрклије, мрклије је све
Само бокоре беле
Помиловаће тама
Тамо где уздаси једини
Знаци су живота,
Опет ме затекле хризантеме
А сад, кад разазнаје се све
Као предзнаци на крају пута
Што јасни бивају тек,
Довољно би ми било
Не више од мудрости глисте
Под гробарским ашовом
Оклевах и оклевах

Као пред звекиром рука,
А излишна сад је
Предострожност свака,
Кад ни страх од непознатог није
Као туђом тргана,
Својом сам убрана руком,
Јер и радости позне
Нису ли очај, у ствари
А цветаће свако,
Ипак, прекомерна доза

САПФО

О мене се неће градови отимати
Јаје мора да је двожучно било
И слепим очима слутила сам
Да само обале сигурне нису,
А да вода свака је суза протицање
Од свега далеко бејаш
Као глас од сопствене јеке,
Док самоћа била је са облацима
Давно уговорени знак
А љубав на дну утробе ми
Камен којим мерила сам
Дубину провалије
Тајни невична,
Под језиком сам
И од себе је крила
Да знана свима буде
Муклим кад напевом
Мане говорне прикривам

ДАНИЦИ МАРКОВИЋ

Опет заболовала сам
Кад мраз је у лажи
Похватао ђурђевке
Који и за други крај
Зовиног држаху штапа,
Свагда ми блиски беху,
А за сваког ни туга
Прилепчива није
Праштајте будуће,
Као ни песма,
Љубав се иста не понавља
Из свежња сугласника,
Одавно, само погрешне
Искашљавам
Узалуд на болна места
Тишину сад привијамо
Неизлечиве су мале болести
само